

bet ærede Medlem i, hvad jeg har udtalt, vil finde nogen Antydning om noget Saadant; men jeg skal tilføje, at mine mest sanguinse Forventninger om, hvad dette Thing muligvis i saa Henseende vilde gaa ind paa, naar Spørgsmaalet forelaa blot om en Forandring i Brændvinsafgiften, ikke vilde gaa videre end til, at dette Thing vilde gaa ind paa, at Brændvinsafgiften igjen kom til at naae det Beløb, den er sunken ned fra, væsentlig paa Grund af Brugen af Mais i Brænderierne. Udover dette har det ikke været min Tanke at ville bestatte denne Fornødenhedsartikel, Brændevin, da jeg jo meget godt veed, hvor lidet Sympathi overhovedet en forøget Bestatning af Brændevin har her i Landet. Det er fuldkommen rigtigt, at vor finansielle Stilling nu er langt gunstigere end for 8 Aar siden; derom kan fornuftigvis ikke strides; men det staar for mig saaledes, at Spørgsmaalet om at faste Statsindtægter overbord først rettelig kan komme til at foreligge, naar man er kommen paa det Rene med det fornuftige Beløb af Statsudgifter. Det er først da der kan tages Bestemmelse herom, men det ere vi meget langt fra endnu. Foruden de forskellige store Spørgsmaal, som foreligge eller have foreligget for dette Thing, Revisionen af en hel Række af Lovforslag, den nye Skolelov, der betinger betydelige Statsudgifter, vil der sandsynligvis om ikke lang Tid komme til at foreligge for Rigsdagen et andet stort Reformspørgsmaal, som vil udkræve meget betydelige Statsudgifter, nemlig Retsvesenet, Udgifter, som jeg paa Forhaand antager ville naae temmelig nær op til en Million. Jeg vil altsaa ganske bestemt hævde, at, hvor gunstig vor finansielle Tilstand end er, saa er der ikke nogen Anledning til at faste Statsindtægter overbord, førend vi ere komne paa det Rene med, hvilke Beløb af Statsudgiften der skal slaas fast. Ere vi færdige med denne Undersøgelse, have vi først faaet dette slaaet fast, og der saa endda er et Overskud af Statsindtægterne, da skal jeg være saa villig som Nogen til at undersøge, paa hvilket Gebet Lettelse i Skattebyrden rettest bør bringes, men indtil den Tid vil jeg fastholde mit Standpunkt: ingen betydelig Reduktion i Statsindtægterne. — Den ærede Forslagsstiller gjorde atter idag gjældende, at det ikke havde Noget at betyde for Sagens Afgjørelse, om man fra andre Landes Side vilde følge samme Vej som vi og ophæve de Afgifter, som hvile paa Skibsfarten. Det er en Betragtning, som saa tidt den fremkommer, ikke kan godkjendes af mig. Jeg ser ikke rettere, end at naar eksempelvis der er Spørgsmaal om Forbindelsen med et Naboland som Norge, og Vi saa undersøge, hvilket Beløb Skibsafgiften udgjør, naar Norge tilfører os et af sine Hovedprodukter, Ærre, i fuld Skibsladning, og vi paa den anden Side sende tilbage til Norge Korn,

vil jo i et saadant Tilfælde den samlede Afgift, der hviler paa denne Udveksling af Varer, norff Ærre med dansk Korn, udgjøre 2 Kr. 60 Ø. for hver Ton af Skibets Drægtighed, og af disse 2 Kr. 60 Ø. hidrører den ene Krone og 60 Ø. fra den norffe Skibsafgift og den anden Krone fra den danske. Hvorledes man altsaa kan stille sig paa det Standpunkt, at det er ligegyldigt for Afgjørelsen af Spørgsmaalet, om Nabolandene ville følge den samme Vej som vi, forstaa jeg ikke. Jeg har ikke overhørt, at den ærede Forslagsstiller har villet gjøre gjældende, at vi være saa ubetydelige baade som Sælgere og Kjøbere paa Verdensmarkedet, at vi ikke havde nogen Indflydelse paa Fastsettelsen af Priserne, og at det altsaa var os, der kom til at betale baade i det ene og i det andet Tilfælde, at vi kom til at betale Jorddyrelsen paa Udvekslingen af Varerne, den kom til at ligge paa os og ikke paa andre. Den Betragtning tror jeg er grundsaft, og jeg tror, at det bedst vil falde i Dinene, netop naar vi faste Diet paa et Exempel som det, jeg her har anført, en Handelsforbindelse mellem os og Norge. Imidlertid nærer jeg for mit Vedkommende ikke noget Haab om, at Nabolandene ville af Hensyn til Ophævelsen af Skibsafgiften hos os ophæve deres Skibsafgift i Forbindelse med os; men det forekommer mig, at man saa maa være endnu mere betænkelig ved at ophæve vor Skibsafgift, naar man dog maa antage, at en ikke ubetydelig Del af det, vi opgive, kommer fremmede Statsborgere tilgode og ikke blot vore egne.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Tauber): Jeg tør maasse i Anledning af den sidste Bemærkning fra den høitærede Ministers Side gjøre opmærksom paa, at, naar han kaldte min Betragtning af det omhandlede Forhold for grundsaft, har jeg det fuldeste Medhold i saa Henseender i de Udtalelser, jeg nylig oplæste fra Grossererforetets Komite, og den ærede Ministers Anke maa altsaa ogsaa ramme denne. Jeg kan godt staa mig ved at have denne Autoritet at støtte mig til i saa Henseende. Hvad særligt det anførte Exempel angaar, tror jeg, at den norffe Skibsafgift kommer til at falde Normændene til Last, baade for Indgaaende og Udgaaende, og at den danske Skibsafgift kommer til at falde de Danske til Last baade for Indgaaende og Udgaaende. Den norffe Trælasts Priser ville rette sig efter Priserne paa Verdensmarkedet; men den Pris, som Normændene faae for deres Trælast i Havnene vil være lig Verdensmarkedets Pris — bortset fra Fragtspørgsmaalet — med Fradrag af den norffe Skibsafgift. Den norffe Skibsafgift vil selvfølgelig falde Normændene til Last og med Hensyn til det Korn, der indføres fra Danmark til Norge, ville Normændene ligeledes komme til at betale de 80 Ø. mere pr. Ton, end der vil